

A Prelátus 2008. júliusi levele

„Uram, mit akarsz, mit tegyek?"
E kérdést ragadja ki a Prelátus
Szent Pál írásaiból, és arra
buzdít, hogy mi is
foglalkozzunk e kérdéssel az
imádságunkban, és álljunk
mindig Isten rendelkezésére.

2008.07.10.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza
leányaimat és fiaimat!

Amikor hozzáfogok e levél
megírásához, lelkemet ismét eltölti

az érzés, hogy hálát kell adnunk Istennek minden ajándékáért. Június 26-án ismét tanúi lehettünk annak, hogy Szent Josemaría tisztelete mennyire elterjedt szerte a világon. Sok országban megemlékeztek az Atyánkról az ünnepnapján, és számos különböző városban mutattak be szentmisét a tiszteletére. Így az Opus Dei szellemisége több embert és új környékeket ért el, segítve a keresztényeknek, hogy életük mindennapi körülményei közepette találják meg és szeressék Istent.

Ezenkívül éppen június 26-án különleges ajándékot is kaptunk Istentől: a római vikariátus bíróságán lezárult szeretett don Alvarónk szentté avatási eljárásának vizsgálati szakasza. Amikor néhány hét múlva lezárulnak a Prelatúra eljárásának ülései, a Szentté avatási Kongregáció megkapja a vonatkozó dokumentumokat. Ezt követően –

miután megállapítást nyert az eljárások érvényessége – új szakasz kezdődik: kidolgozzák az Atyánk első utódjának életéről és hősie erényeiről szóló *positiót*. Azt kérem, hogy mindannyian imádkozzunk kitartóan azért, hogy sikerrel járjanak ezen erőfeszítések, melyek segítenek majd nekünk nagyon közélről követni Szent Josemariát, ahogy tette azt don Alvaro.

28-án, Szent Péter és Pál ünnepének előestéjén XVI. Benedek pápa megnyitotta a *Szent Pál-évet*, amelyet azért hirdetett ki, hogy megünnepeljük az apostol születésének kétezredik évfordulóját. A Szentatya útmutatásait követve igyekszünk jobban megismerni Szent Pál életét és tanítását, és követni példáját. Tanúja voltam az Atyánk kimondhatatlan örömének, amikor Pál apostolnak a folyamatos megtérésen alapuló lelakiségét

szemlélte, és így kereste személyesen Krisztust.

Aranyszájú Szent János – aki mélyen csodálta és tisztelte az apostolt – magasztaló dicshimnusz írt erényeiről, amely nekünk is sokat segíthet. Az Egyházatya és Egyháztanító így ír: „nem tévednek, akik Pál lelkét erényekkel teli rétnek és lelki paradicsomnak mondják, mivel túláradt benne a kegyelem és megmutatta egy kegyelemre méltó lélek bölcsességét. Valóban, attól a pillanattól kezdve, hogy kiválasztott eszköz lett és megtisztult, a Szentlélek ajándékai bőséggel elárasztották. Lelkéből csodálatos folyamok fakadtak számunkra – nemcsak négy, mint a Paradicsom folyói (vö. *Ter* 2,10-14), hanem sokkal több. E folyók nap mint nap hömpölyögnek; nem a földet öntözik, hanem az emberek lelkét, és arra ösztönzik őket, hogy az erény gyümölcseit teremjék.”[1]

Ma arra szeretnék buzdítani benneteket, hogy elmélkedjete Szent Pál válaszára, amelyet hívására adott. Buzgó zsidó volt, aki hűségesen megtartotta Mózes törvényét. Ezért – amint ő maga emlékszik vissza – *könyörtelenül üldöztem az Isten egyházát és a romlására törtem; a zsidó vallásosságban számos fajtámbeli kortársamat felülmúltam, mert fölöttébb buzgó követője voltam atyáim hagyományainak*[2].

Mindazonáltal a Damaszkuszba vezető úton *Krisztus magával ragadott engem*.[3] Megjelent neki a feltámadott Úr, a nevén szólította és kinyilatkoztatta neki tervét: hogy *kiválasztott eszközzé teszi őt* – amint azt Ananiásnak is tudtára adta –, hogy nevét hordozza a pogány népek között.[4] Hadd kérdezzem meg: gyakran elmélkedtél arról, hogyan keresett meg minket is egyenként, hogyan keres meg mindennap minket Jézus Krisztus és kéri tőlünk,

hogy őszintén térjünk meg és váljunk szentté? **Míg Lukács rendkívül részletesen számol be a tényekről – mondja a Szentatya – Pál a leveleiben közvetlenül a lényegre tér, és nemcsak egy látomásról beszél (vö. 1Kor 9,1), hanem egy megvilágosodásról (vö. 2Kor 4,6), mindenekelőtt pedig egy kinyilatkoztatásról és hivatásról. ... Valóban, kifejezetten „meghívott apostolnak” nevezi magát (vö. Róm 1,1; 1Kor 1,1) vagy „apostolnak Isten akaratából” (2Kor 1,1; Ef 1,1; Kol 1,1), hogy mintegy hangsúlyozza ezáltal, hogy megtérése nem egy gondolkodási folyamat eredménye, hanem az isteni közbelépés gyümölcse, egy előre nem látható isteni kegyelem.**

[5]

Adjunk hálát gyakran keresztény hivatásunkért és azért, hogy azt konkrétan az Opus Dei szellemisége szerint élhetjük meg. És ne csak

szavakkal mutassuk ki hálánkat, hanem tettekkel is. Az Evangélium napi szintű olvasása és a róla való elmélkedés sokat segít, mivel benne Jézus tovább folytatja személyes párbeszédét a férfiakkal és nőkkel, amint tette azt azokkal, akikkel földi élete során találkozott. **...amiről ott szó van**– mondja Szent Josemaría – **nem csupán tudnod kell, hanem élned is. Mindent, minden egyes előadott szakaszt azért gyűjtöttek össze, részletről részletre, hogy te megtestesítsd életed konkrét körülményei között.**

Az Úr meghívott minket, katolikusokat, hogy közelről kövessük Őt, és ebben a Szent Írásban megtalálod Jézus Életét; de meg kell benne találnod a magad életét is.

Te is meg fogod tanulni feltenni azt a szeretetteljes kérdést, amit az Apostol: „Uram, mit akarsz, hogy

cselekedjem?...\" – Isten akaratát! – fogod hallani ellentmondást nem tűrő módon lelkedben.

Vedd hát naponta az Evangéliumot, olvasd, és élj szerinte, mint konkrét vezérfonal szerint. – A szentek is így tettek.[6]

Mekkora szeretettel és törődéssel olvasod az Evangéliumot? Mennyit tanulsz belőle? Észreveszed, hogy az Úr azt akarja, hogy e szavakat halld? Ajánlod másoknak is, hogy így ismerjék meg Jézust és beszélgessenek vele?

Isten akarata nagyon különböző módokon válik világossá az egyes emberek számára. A lelkeknek közvetlenül adott sugallatokon túl az Úr a liturgia, a prédikációk, a lelki vezetés, az élet mindennapi körülményei által is megnyilvánul. Isten naponta beszél hozzánk mások jó példája, az állapotbeli kötelességek, a családi, társadalmi és

szakmai kötelességek teljesítése által is, és kinyilvánítja nekünk akaratát. Légy róla meggyőződve, hogy azzal, hogy keresztény vagy, hogy az Opus Dei hívei közé tartozol, a Mester azt mondja neked, hogy világosság vagy, melynek világítania kell.[7]

Szent Josemariától egyszer megkérdezték, hogyan tudhatjuk meg, mit kér tőlünk Isten. Ő így válaszolt: ***Miért nem kérdezed meg tőle? Ez nem a tisztelet hiánya. Biztosítalak róla, hogy válaszolni fog.***Majd így folytatta: ***Van benső életed, tehát bármely pillanatban Isten jelenlétébe helyezkedhetsz: egy templomban, az utcán, a szobádban, az osztályban... Ahol csak akarsz! Kérj tőle bocsánatot gyengeségeidért és az enyémekért, majd mondd neki, amit Szent Pál: Uram, mit akarsz, mit tegyek?De figyelmeztetek, az Úr olykor nehéz dolgokat kér.***[8]

Ez természetesen megköveteli, hogy szívünk mélyén tápláljuk a vágyat arra, hogy hallgassunk Isten hangjára, hogy ne hunyjuk le a szemünket a tőle kapott fény előtt. Szent Pál a damaszkuszi úton teljesen átadta magát Jézus hívásának. *Ki vagy, Uram? – kérdezte. „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De állj fel és menj a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned.”... Saul feltápáskodott a földről, kinyitotta a szemét, de nem látott. Úgy vezették be Damaszkuszba, kézen fogva. Három napig nem látott, nem evett, és nem ivott.***[9]**

Figyelemre méltó Pál engedelmessége. Hagyja, hogy kézen fogva vezessék be a városba. Majd a megtisztulás iránti vágytól hajtva imádságba és önmegtagadásba kezd. Csak ezután, háromnapos intenzív ima és nagylelkű böjt után küldi el hozzá Jézus Ananiást. Miután visszanyeri látását, Ananiás így szól hozzá:

*Atyáink Istene kiválasztott, hogy ismerd meg akaratát, lásd az Igazat, és halld szájából a szót. Mert tanúsítani fogod minden ember előtt, amit láttál és hallottál. És most mit késlekedsz? Indulj, vedd fel a keresztséget, s nevét segítségül hívva mosd le bűneidet.***[10]**

Quid moraris? Miért halogatsz megtenni azt, amit Isten kér tőled? Mindig megindít, amikor Ananiás Pálhoz intézett szavait olvasom, melyekkel arra buzdítja, hogy azonnal lásson neki küldetésének. Az Úr e szavakkal egyben hozzánk is fordul: miért halogatsz, hogy teljes valóddal nekiláss a feladatnak, melyet rád bíztam? Szent Josemaría így írt: ***A hit és a keresztény hivatás egész életünket felöleli, nemcsak egy részét. Az Istenhez kapcsolódás szükségszerűen az odaadás kapcsolata, és ezért teljességet igényel. Egy hívő ember magatartásához hozzátartozik,***

hogy az életet és minden összefüggését új távlatban látja: abban a távlatban, amelyet Isten nyit meg számára.[11]

Az esetek nagy többségében a keresztény hivatás nem távolítja el az embereket saját helyükről – munkahelyükről, családjuktól –, hanem földi életüket új, mélyebb összefüggésekkel gazdagítja. Mily egyszerűen és világosan magyarázza el ezt az Atyánk a *Barázdában*: ***A konyhában vagy, a tűzhely közelében, amikor írsz nekem. Már sötétedik és hideg van. Melletted húgod burgonyát hámoz. Mint a legfiatalabb közületek, most fedezte fel a következetesen élt keresztény hivatás „isteni esztelenségét”. Azon gondolkozol: látszólag ugyanazt teszi, amit eddig és mégis igen nagy a különbség! Igaz, hiszen azelőtt „csak” burgonyát tisztított és semmi többet nem tett... Most***

***viszont, miközben burgonyát
tisztít, megszentelődik...[12]***

Mekkora örömünk származik a bizonyosságból, hogy bárhol, bármilyen tisztességes munka közepette szolgálni tudjuk Istent és az emberiséget, szentté válhatunk és segíthetjük az Egyház küldetésének teljesülését! Másoknak is tudtára kell adnunk ezt az igazságot – azáltal, hogy megéljük a gyakorlatban. A keresztény apostolkodás összefoglalható a következőképpen: segíteni az embereknek kapcsolatba kerülni Krisztussal, főként példánk és szavaink által. Szent Pálhoz hasonlóan minden férfi és nő meg van hívva, hogy személyesen találkozzon az Úrral. És ez részben rajtad és rajtam áll, mivel Isten kegyelme sosem hiányzik. Attól függ, hogy mi keresztények komolyan vesszük-e a hivatásra adott válaszunkat.

Szent Pál válaszárol, mellyel a damaszkuszi úton kapott hívásra felelt, XVI. Benedek a következőket mondta: **ebből nagyon lényeges tanulságot vonhatunk le, mégpedig azt, hogy ami valóban számít, az, hogy Jézus Krisztust állítsuk életünk középpontjába, hogy öntudatunkon alapvető nyomot hagyjon a Krisztussal és igéjével való találkozás és egyesülés. Az ő fényében minden más érték új fényt kap és megtisztul az esetleges szennyeződéstől.**[13]

Megpróbálunk napról napra egyre intenzívebben beszélgetni az Úrral? Keressük őt napjaink váratlan eseményeiben? Imádság, valamint kötelességeink pontos és örömteli teljesítése által felkészülünk erre? Sokszor mondjuk Szent Pállal: *quid faciam, Domine?*[14] Mit akarsz, Uram, mit tegyek? Kérjük az apostolt, hogy járjon közben értünk Istennél, hogy lelkünkben meglegyen a

hajlam, amelyre szükségünk van ahhoz, hogy meghalljuk és a gyakorlatban megvalósítsuk Isten sugallatait. Elmélkedjünk Szent Josemaría szavain: ***Milyen szép a mi keresztényi – istengyermeki! – hivatásunk, mely megadja nekünk a földön az örömet és a békességet, melyet a világ nem tud megadni!***
[15]

Július 7-én ismét megünnepeljük annak évfordulóját, hogy don Alvaro így válaszolt az Úrnak: „Itt vagyok!”. Ő folyamatosan megújította e válaszát, és telve volt hálával Isten iránt, aki mindig megmutatta neki az akaratát. Don Alvaro sokat beszélt nekünk a hűségről: mélyen a szívébe volt vésve. Tanuljunk tőle.

Néhány nap múlva a Szentatya Sydney-be utazik az Ifjúsági Világnapra. Kísérjük el imádságunkkal és szeretetünkkel. Én fizikailag is közel leszek hozzá, mivel

én is Ausztráliában leszek e napok során. Hálát adok Istennek, amiért lehetővé teszi számomra, hogy találkozam Ausztráliában és Új-Zélandon élő leányaimmal és fiaimmal, és sok más emberrel, akik a Prelatúra központjaiban részesülnek képzésben. Kihasználom majd ezt az utazást, hogy rövid időre ellátogassak Ázsiában más helyekre, ahol a Mű állandó apostoli munkát folytat: Indiába, Hong Kongba, a Fülöp-szigetekre, Szingapúrba. Amint máskor is emlékeztettelek rá benneteket, számítok rá, hogy mindannyian elkísértek ezen az úton az imádság és a szándékaink egysége által.

Nagy szeretettel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Pamplona, 2008. július 1.

[1] ARANYSZÁJÚ SZENT JÁNOS:
Dicsérő homília Szent Pálról, I., 1.

[2] *Gal* 1,13-14

[3] *Fil* 3,12

[4] *Vö. ApCsel* 9,15

[5] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatás, 2006. október 25.

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Kovácsstűzhely*,
754

[7] *Vö. Mt* 5,14

[8] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy összejövételről, 1974. április 13.

[9] *ApCsel* 9,5-9

[10] *ApCsel* 22,14-16

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Krisztus előttünk jár)*, 46

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Barázda*, 498

[13] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatás, 2006. október 25.

[14] *ApCsel* 22,10

[15] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsstűzhely, 269

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2008-juliusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2008-juliusi-levele/) (2026.03.18.)